

Sygn. akt I.Ca 413/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Małkiński
Sędziowie:	SSO Cezary Olszewski (spr.) SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. N.**

przeciwko K. W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji pozwanego K. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Ełku

z dnia 9 października 2013r., sygn. akt III RC 275/13

oddala apelację.

Sygn. akt: I. Ca. 413/13

UZASADNIENIE

Powódka T. N. – ostatecznie precyzując stanowisko - wystąpiła z pozwem przeciwko K. W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności wskazując, że terminowo wywiązuje się z nałożonego na nią obowiązku świadczenia alimentów. Tym samym wszczęcie postępowania egzekucyjnego, z uwagi iż zaległa z płatnością alimentów, jest niezasadne.

Pozwany K. W. domagał się oddalenia powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko potwierdził, że otrzymał od powódki przekaz w kwocie 500,00 zł, jednak traktował tę kwotę jako darowiznę z okazji urodzin.

Wyrokiem z dnia 9 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt: III. RC. 275/13 Sąd Rejonowy w Ełku pozbawił tytuł wykonawczy wyrok Sądu Rejonowego w Ełku z dnia 21 grudnia 2001 roku sygn. akt R III C 662/01, zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 12 kwietnia 2002 r., sygn. akt VI RCa 65/02, klauzuli wykonalności

w przedmiocie wykonania obowiązku alimentacyjnego T. N. w stosunku do K. W. do wyczerpania kwoty 500,00 zł, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo oraz pozostałe koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie zniósł.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Powódka na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 26 października 2009 r. w sprawie sygn. akt RCa 281/10 zobowiązana jest do płacenia alimentów na rzecz swojego syna w kwocie 100,00 zł miesięcznie. Dniu 10 sierpnia 2012 roku powódka przekazem pocztowym przesłała K. W. kwotę 500,00 złotych za miesiące sierpień – listopad 2012 r. W dniu 29 listopada 2012 roku S. W. złożył wniosek o wszczęcie egzekucji w stosunku do T. N. podając, że zobowiązana nie wywiązuje się z obowiązku alimentacyjnego i posiada zaległości w kwocie 500,00 złotych. S. W. w imieniu swojego syna, pismem z dnia 19 stycznia 2013 r. odmówił uznania 500,00 złotych podnosząc, że jest to darowizna na rzecz syna z okazji urodzin.

Sąd Rejonowy w świetle art. 840 k.p.c. wskazał, że zapis na przekazie nie zawiera stwierdzenia, że jest to darowizna. Widnieją na nim zapisane miesiące od sierpnia do listopada, co oznacza, że kwota 500,00 zł miała charakter alimentacyjny. Strona pozwana nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu, że powyższa kwota stanowiła darowiznę.

Sąd I instancji wskazał także, z chwilą ukończenia przez pozwanego K. W. osiemnastu lat ustalała władza rodzicielska S. W.. Niezależnie więc od treści wyroku alimentacyjnego wpłata do rąk pełnoletniego uprawnionego do alimentów powoduje wygaśnięcie zobowiązania alimentacyjnego za ten okres. Z powyższych względów wszczęcie egzekucji za ten okres było bezzasadne. Ponadto wszczęcie egzekucji nastąpiło na wniosek osoby nieuprawnionej, tj. S. W.. Nie był on osobą legitymowaną do złożenia takiego wniosku, albowiem nie dołączył do wniosku stosownego pełnomocnictwa udzielonego przez pełnoletniego syna i nie mógł prawnie skutecznie wypowiedzieć się co do charakteru prawnego świadczenia w wysokości 500,00 zł spełnionego na rzecz pełnoletniego syna przez matkę. Z tych względów S. W. może odpowiadać finansowo za wszczęcie bezpodstawnej egzekucji.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na zasadzie art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku w zakresie pkt I wniósł pozwany K. W., zarzucając Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia, a polegających na przyjęciu, że: przekazana przez T. N. kwota 500,00 zł za pośrednictwem poczty w dniu 10 sierpnia 2012 r. była kwotą należnych alimentów; wszczęcie egzekucji przez Komornika Sądowego A. C. nastąpiło na wniosek osoby nieuprawnionej; S. W. jako osoba nieuprawniona do wszczęcia egzekucji może odpowiadać finansowo za wszczęcie bezpodstawnej egzekucji (przed sądem cywilnym w odrębnym procesie w oparciu o art. 415 k.c.).

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

W odpowiedzi na apelację, powódka T. N. wniosła o jej oddalenie oraz obciążenie kosztami procesowymi stroną pozwaną według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż środek odwoławczy wywiedziony przez pozwanego stanowi polemikę z trafnymi ustaleniami Sądu I instancji i nie może być uznany za skuteczny.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew zarzutom apelacji dotyczącym błędnej oceny materiału dowodowego zaskarżone rozstrzygnięcie oparte zostało na logicznej i zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonego materiału dowodowego. Wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy kwestie zostały wyjaśnione i dowody przeprowadzone w toku postępowania sądowego. Trafność ich oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji nie może

budzić wątpliwości. W świetle powyższego Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne i ocenę prawną przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Należy zgodzić się z ustaleniami Sądu Rejonowego, iż wpłata 500,00 zł dokonana w dniu 10 sierpnia 2012 r. w urzędzie pocztowym (k. 4) nie stanowi darowizny, bowiem w treści przekazu w sposób jasny zostało odnotowane, że jest to opłata za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2012 r. Taki tytuł wpłaty oznacza, że kwota 500,00 zł jest spełnieniem świadczeniem okresowego. Nieprzekonywującym jest argument skarżącego, że kwota ta stanowi darowiznę uczynioną na jego rzecz z okazji osiemnastych urodzin. Zauważyć bowiem należy, że nie czyni się darowizny za okresy miesięczne. Logiczna interpretacja powyższego przekazu nie prowadzi do takiego wniosku.

Nie budzi zatem wątpliwości, że powódka była dłużnikiem alimentacyjnym zobowiązanym do płatności alimentów w kwocie 100,00 miesięcznie. Płatności świadczenia alimentacyjnego dokonywała terminowo, jak też wpłacała na utrzymanie syna kwoty większej wartości, do czego zresztą była uprawniona. Oznacza to, że świadczenia alimentacyjne w tym zakresie zostały zaspokojone w całości na datę wszczęcia postępowania egzekucyjnego i nie pozostawała dłużnikiem. Wszczęcie postępowania egzekucyjnego było całkowicie bezzasadne.

Sąd Okręgowy podziela również argumentację Sądu I instancji, że S. W. nie był osobą uprawnioną do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Z chwilą bowiem uzyskania pełnoletniości przez K. W., S. W. utracił status przedstawiciela ustawowego, co wynika z treści art. 92 i 98 k.r.o. i wygasła władza rodzicielska w stosunku do swojego syna. Oczywiście jest, że K. W. może działać przez pełnomocnika, ale w momencie kiedy dokonywana jest czynność egzekucyjna, pełnomocnictwo winno być już udzielone, a nie następczo, na etapie prowadzonej egzekucji. W tych warunkach Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że nadpłata alimentów daje podstawę do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności do wyczerpania kwoty nadpłaconej.

Odnosząc się do wniosków powódki zgłoszonych na etapie postępowania odwoławczego dotyczących konieczności uwzględnienia innych dokonanych przez nią nadpłat, podnieść należy, że Sąd odwoławczy nie jest uprawniony do badania tego rodzaju żądań. Zważyć należy, że Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji i zaskarżenia, a zatem jedynie wniesienie środka odwoławczego skutkuje rozpoznaniem orzeczenia w zakresie jego zaskarżalności. Niedopuszczalne jest na etapie postępowania apelacyjnego rozszerzanie żądanie pozwu, jak też występowanie z nowym roszczeniem (art. 383 zd. 1 k.p.c.). Wyjątek od tej zasady jest możliwy jedynie w razie zmiany okoliczności sprawy, wówczas można żądać zamiast pierwotnego przedmiotu sporu jego wartości lub innego przedmiotu (niejako zmiana surogacyjna, gdyż strona powodowa - w związku ze zmianą okoliczności - nie żąda czegoś, co nie było objęte przedmiotem sporu w pierwszej instancji, ale żąda wartości pierwotnego przedmiotu sporu lub innego nawet przedmiotu, przy niezmienionej podstawie faktycznej), a nadto w sprawach o świadczenie powtarzające się można rozszerzyć żądanie pozwu o świadczenia za dalsze okresy (alimenty, renta, czynsz) - art. 383 zd. 2 k.p.c. Ustawodawca w ten sposób wyznaczył stosunkowo wąski zakres dopuszczalności zmiany powództwa. W rozpoznawanej sprawie nie nastąpiła jednak żadna z opisanych wyżej przywołaną normą dwóch sytuacji. Powódka nie wniosła bowiem apelacji od rozpoznawanego orzeczenia i nie rozszerzyła żądania pozwu o świadczenia za dalsze okresy.

Z powyższych względów apelacja pozwanego podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.